

Հ Ս Կ Ո Ւ Մ

Խորհուրդին մէջ Տանարին, լուռ, մըքասուեր,
Ջաները կախ կը պըլպըլան շողակաթ,
Ձոյգ մը դըպիր կը հոգեբգեն սաղմոսներ
Հոգիներու կիթառին վրայ հաս ընդ հաս:

Կը ծաւալի սիրտերուն մէջ աղօթկեր՝
Երանաւէ ըսփոփանքի քով մ'անուռ,
Ու կը ժըպսին կարծես սուրբերն ալեհեր,
Իրենց նայող հոգիներուն տրամայուռ:

Ձերդ մանեակի մը հասիկներ կը փակուին
Մարգարիտներն աղօթայոյգ արցունքի,
Եւ լոյսերու երգանքին մէջ խորին՝
Կը շողացնեն մէն մի սուրբի քաղն ոսկի:

Խորհուրդի մէջ, լուռ, հոգիները կուլան,
Ու կ'արիւնի դըժխեմ ծաղիկը մեղին.
Փակ շրթներուն վրայ լռութեան անսահման
Մըմունջներու կը յանգի հուսկ մեղեդին:

ԵՂԻՎԱՐԴ

Խ Ն Կ Ա Մ Ա Ն

Մարի՛, քոյր իմ, անո՛յշ հոգիկոյ,

Քանի մը քաւ լըփաւեր՝ հողակոյսի մը վըրան,
Եւ անանուն փունջ մը բոյս՝ կ'ըլլան շիրի՛մն աղջըկան...
Մինչ հովիտին մէջ կեանքի՝ էր ան շուշան մ'աստղացող,
Արեւին զակ՝ ժպտադէմ, ու լուսնին հետ՝ երազող:

Սէրս իբրեւ ա՛յլն Ասուծոյ, իմ կարօտիս քափին հետ,
Արդ կը սուգի սա հողին մըռայլ խորերը նամէս...
Շի՛ք մը լոյսէն աչկերուն... յիշատակի քերք մը վա՛րդ...
— Փռի՛, փռի՛... Եւ հեռուն՝ հեզնոդ պարապը լազուարք:

Ու կը մըխա՛յ միտս հիմա խնկամանի մը հանգոյն...
— Ո՛ւր են մասները մարմար, ո՞ւր իր վարսերն արեւոդ.
Եւ իր շրթները հիւանդ՝ կեանքէն ժպի՛տ մը հայցող...

Գուցէ ծաղիկ մըն էր ինք, որուն քերքերը տըժգոյն
Տարին հովերն հիւսիսի, Եւ արդ իրմէ կը ծըփան,
Կամարներուն զակ հոգոյս, բոյրի շերտեր սրբազան:

Նոյեմբեր 1933, Պոռտիանա

Վ.Ա.ՀԷ-Վ.Ա.ՀԷԱՆ